

Undone

Elisabeth Naughton

Copyright © 2018 Elisabeth Naughton

Toate drepturile rezervate

Lira și Cărți romântice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Legături întunecate

Elisabeth Naughton

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiții

Redactor: Maria Popa

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NAUGHTON, ELISABETH

Legături întunecate / Elisabeth Naughton;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3804-5

I. Stoica, Irina (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

ELISABETH NAUGHTON

Legături întunecate

Traducere din limba engleză

Irina Stoica

capitolul 1

Natalie

Prima senzație a fost cea de frig. Mă simteam de parcă degete de gheăță mi-ar fi atins pielea, împingându-mă tot mai departe, în bezna ce avea să-mi înrobească sufletul pentru eternitate, dacă i-aș fi îngăduit. M-am ridicat brusc. Gâfâind, încercam să respire, încercam să văd, să disting ceva. Numai că de jur împrejur era doar beznă. Eram învăluită în întuneric și în sentimentul copleșitor că eram pierdută pentru totdeauna. Transpirații reci m-au cuprins în clipa în care mi-am dat seama că nu eram singură. Lângă mine stătea, ca o stană de piatră, o siluetă ca o umbră. Mă privea în tăcere, ca o piață rea. Bătăile inimii aproape că mă asurzeau. Înțensitatea pulsului era aproape dureroasă. Fără să-mi mișc capul, am încercat să studiez în amănunt încăperea, în căutarea unei soluții, unei căi de a fugi, de a mă salva. În zadar. Bezna era atât de adâncă încât nu distingeam nici măcar unde ar fi ușa. Mâinile au început să îmi tremure. Apoi întreg trupul. Nu știam unde mă aflam. Ultima imagine era din casa din Toscana a lui Marco și a lui Felicity. Eram singură. Luc plecase. El și tatăl lui urmău să discute cu liderii Casei lui despre căsătoria noastră. Felicity plecase înainte să se însereză. Voia să-l ducă pe Dante, fratele cel mai mic al lui Luc, undeva unde să fie în siguranță. Iar mai târziu, Marco părăsise în sfârșit proprietatea, în încercarea de al ajuta pe Luc.

Capul îmi zvâcnea de durere. Făceam eforturi desperate să îmi amintesc ce se întâmplase. De ce fusese nevoie ca Marco să îl ajute pe Luc? Pentru ce? Răspunsul mă lovi ca un pumn în plex. Casa lor. Liderii Casei Salvatici, una dintre cele cinci Case rămase în Alianța

care, aşa cum aflasem de curând, conducea din umbră destinele lumii, convocaseră o reuniune. Nu erau mulțumiți că Luc, moștenitorul dinastiei Salvatici, încalcașe una dintre regulile lor sacre căsătorindu-se cu mine fără a avea permisiunea lor. Marco mă lăsase singură pentru a vedea dacă putea face ceva pentru a-i veni în ajutor lui Luc. Se temuse că liderii aveau de gând să...

O, Doamne!

Se temuse că liderii aveau de gând să îl pedepsească pe Luc.

Cu greu am reușit să înghit, căci amintirile începeau să revină. Mă dusesem sus, în camera de la etaj, așteptându-l pe Luc să se întoarcă la mine. Ușile de la balcon erau deschise, aşa că traversasem încăperea ca să le închid. Mă întorserem. Și chiar atunci...

Bătăile inimii mi se intensificau pe măsură ce îmi aduceam aminte tot mai multe. Din umbră se desprinseră patru siluete. Erau patru persoane îmbrăcate în negru, cu măști albe pe fețe. Și se apropiau pas cu pas de mine.

M-am uitat la silueta întunecată care stătea în continuare lângă marginea patului meu, într-o tacere deplină. Mă întrebam dacă era una dintre cele patru umbre de atunci. Poate chiar cea care îmi acoperise capul cu o cagulă? Sau cea care îmi injectase în braț o substanță ce mă adormise? Sau cea care mă luase pe sus și mă adusese în acest loc? Simțeam că mi se taie respirația de groază. Nu știam unde mă aflam. Nu știam ce aveau de gând să-mi facă. Iar Luc...

Teroarea avea tentacule de gheăță care mă strângneau precum niște uriași șerpi boa constrictor. Eram paralizată de spaimă cumplită că Luc ar fi pătit ceva.

Cu greu am reușit să mă sprijin în brațe și să încerc să mă ridic în capul oaselor. Mi-am dat seama după scărțătitul arcurilor că fusesem întinsă pe un fel de saltea. Nu mi-am desprins o clipă privirea de pe silueta tăcută și nemîșcată de lângă mine. Eram atât de speriată că nu-mi puteam deschela gura. Nu puteam să scot nici

un sunet. Mă temeam chiar și de sunetul propriei voci. Și de ce s-ar fi putut întâmpla dacă vorbeam.

- Gata, gata, draga mea, spuse silueta, cu un puternic accent italian. Ești absolut în siguranță. Nu ai de ce să te temi.

Am încremenit. Era o voce de femeie, nu de bărbat, cum măș fi așteptat. Și îmi era cunoscută, deși nu ar fi trebuit. Nu în acel loc. Am mijit ochii cât am putut, doar-doar îi voi distinge trăsăturile. În zadar. Nu vedeam decât umbre și întuneric. Dar vocea îmi era cunoscută. O auzisem în Toscana, în urmă cu două luni, prima oară când Luc mă duse în Italia.

- Doamna... doamna Salvatici?

- Da, draga mea. Eu sunt.

Am auzit un foșnet, apoi din nou scărțătitul arcurilor saltelei. Femeia se așezase pe marginea patului. Am mijit iar ochii și am constatat că avusesem dreptate. Acum, că se apropiase, îi distingeam ochii și formele. Am simțit și parfumul, acel miros de trandafiri pe care îl țineam minte de la scurta mea vizită la reședința Salvatici, din urmă cu câteva săptămâni.

- Am venit cât de repede am putut, imediat ce am aflat ce s-a întâmplat, spuse Francesca Salvatici.

Își puse mâna peste a mea, dar am simțit-o rece și umedă. La fel de rece ca degetele morții care mai încercaseră în trecut să mă tragă în beznă.

- Nu mai ai de ce să te temi, continuă ea, dar trebuie neapărat să îneveți să fii mai docilă. Am pierdut timp prețios pentru că te-ai luptat și te-ai împotravit din răsputeri.

Mi-era greu să o urmăresc și nu știam dacă din cauza efectelor drogurilor care îmi fuseseră injectate sau dacă întreaga conversație se derula în vis.

- C-ce... ce se-ntâmplă? Unde e Luc?

Vocea îmi tremura, cu toate că făceam eforturi uriaș să o controlez.

- Nu-ți bate tu căpsorul. Luciano e nerăbdător. Te aşteaptă. De-asta sunt aici, spuse ea, strângându-mi mâna într-un fel deloc liniștititor. Ca să te duc la el, desigur.

N-am luat în seamă felul condescendent în care îmi vorbea, pentru că altceva îmi atrăsesese atenția și îmi activase toate alarmele. Era o răceală în vocea ei care mă îngrijora. Femeia nu era câtuși de puțin soțioara nevinovată în care poza. Am simțit că știa ce se întâmplase la reședința Salvatici. Știa, accepta și tolera totul.

- Ce i-a făcut?

Avu îndrăzneala să ofteze.

- Nu i-am făcut nimic. E fiul meu. Ce fel de mamă i-ar face rău propriului copil? Drept cine mă ie?

Degetele reci slabiră strânsoarea, apoi îmi eliberară mâna, iar doamna Salvatici se ridică în picioare.

- Chiar dacă n-ai deloc încredere în familia noastră, eu și Antonio ne-am dat seama că Luciano ține foarte mult la tine. Așa că am decis că a venit momentul să te primim cum se cuvine în familie. Ți-am lăsat la capătul patului ceva de îmbrăcat. Ținuta ta actuală nu e tocmai potrivită. O să ies cât te schimbi, apoi o să mă întorc ca să te duc la Luciano.

Tocurile pantofilor răsună cu zgomot de podea. În câteva secunde, aproape că se lovi de ceva, de un obiect solid. O ușă grea se deschise spre interior, iar o lumină orbitoare inundă camera. Mi-am dus mâna la ochi și am încercat să disting ce se afla dincolo de ușă. Mama lui Luc purta o fustă strâmtă și un sacou scurt. Ieși pe hol și discută încet cu cineva, nu-mi dădeam seama cu cine. Apoi se aprinseră și luminile din cameră, parcă arzându-mi retina. Am închis ochii exact când ușa grea se închidea cu zgomot. Mi-a luat câteva minute să mă obișnuiesc cu lumina. Odată ce am putut vedea clar, am remarcat că mă aflam într-un fel de celulă. Podeaua și peretii erau din ciment. Nu existau ferestre și nici mobilă, în afara de patul de fier forjat și salteaua cam ponosită. Iar undeva în mijlocul încăperii era o gaură în podea, care îmi provoca în minte imagini oribile. Mi-am

stăpânit cu greu greața și am încercat să nu mă mai uit la acea gaură de scurgere și să îmi stăpânesc emoțiile. Mă temeam că voi intra în hiperventilație. Pierdusem noțiunea timpului. Nu știam cât fusesem inconștientă și nici măcar în ce țară mă aflam. Îmi doream nespus să o cred pe mama lui Luc, să cred că el era undeva, așteptându-mă, dar știam că nu pot avea încredere în ea. Nu după ce le îngăduise liderilor Casei ei să-l bată și să-l ia prizonier pe Dante, fiul ei cel mai mic. Sau după ce nu îi împiedicase pe aceiași lideri să o ucidă pe soția însărcinată a lui Dante. Mi să strâns stomacul de revoltă amintindu-mi de acele întâmplări. O omorâseră pe Maricella pentru că Dante o luase de soție fără să i se dea aprobarea. De aceea Luc se dusese să discute cu tatăl lui, pentru ca eu să nu am aceeași soartă ca a bietei Maricella.

Mi-am apăsat abdomenul cu o mâna tremurătoare și am aruncat încă o privire în jur. Nu mai aveam nici o urmă de speranță. Veniseră după mine. Luc nu reușise să îi împiedice. Iar dacă aveau de gând să-mi facă ce-i facuseră Maricellei... Greața reveni, parcă și mai intensă. Am inspirat adânc, în încercarea disperată de a-mi păstra controlul. Nu aveam să mă tem de ei. Alesesem să mă întorc la Luc, cu toate că știam că îmi pun viața în pericol. Iar Luc... Avea să o ia razna dacă păteam ceva, iar pe mine mă îngrozea gândul la ce i-ar face ei dacă ar răbufni.

Cineva bătu la ușă. Am tresărit, m-am întors spre direcția de unde venea zgomotul și am auzit vocea mamei lui Luc:

- Natalie? Te-ai îmbrăcat?

- Păi... eu...

M-am ridicat în picioare. Îmi era greu să-mi mențin echilibrul, căci efectul drogurilor nu se risipise complet.

- O clipă! am spus.

Simțeam cu fiecare fibră a ființei mele că nu trebuia să cooperez cu acei oameni, că nu trebuia să mă las

în voia planurilor pe care le aveau cu mine. Dar trebuia să îl găsească pe Luc. Trebuia să mă asigur că era teafăr. Ultimul lucru pe care îl voiam era să le dău motive în plus să îl pedepsească. M-am dus la capătul patului și mi s-a făcut din nou rău la vederea hainelor ce-mi fuseseră pregătite. Rochia albă, din bumbac, era scurtă și atât de transparentă că puteam la fel de bine să fiu goală. Văzusem astfel de rochii purtate de alte femei, într-o seară rece din Toscana, când pornisem în urmărirea lui Luc și dădusem peste ritualurile depravate ce aveau loc în pădure. Atunci descoperisem în ce perversiuni bolnave era implicată Casa lui. În ruptul capului n-aș fi îmbrăcat acea rochie, dar știam că, dacă refuzam, aş fi fost îmbrăcată cu forță. Cu mâinile tremurând, mi-am dat jos bluza și pantalonii de pijama și am tras rochia pe mine. Era foarte scurtă și materialul aducea parcă a hârtie. Eram convinsă că dacă stăteam în lumină, trupul îmi era expus în totalitate. Dar acela era și motivul, nu? Să mă expună, să-mi răpească demnitatea, să mă umilească și să mă pună la locul meu. Mi-am înălțat capul și am stat dreaptă, decisă să nu îi las să câștige. Orice îmi pregătiseră, nu aveam să le arăt că îmi era frică. Nu aveam să le dău satisfacție.

Am tras cât am putut de rochie.

- S-sunt gata.

Ușa grea se deschise scrâșnind, iar mama lui Luc intră în celulă. Arăta absolut nelalocul ei în acel cadru, cu costumul ei roz și scump, cu tocurile înalte și fața perfect machiată. Mă privi ca pe-o gânganie pe care abia aștepta să-o strivească.

- Ia te uită! E cam strâmtă pe șolduri, aşa-i? N-avem ce face, din păcate. Femeile cu aripioare n-au gene bune. Dar asta e, va trebui să ne mulțumim cu ce avem. Plescăi disprețitor din buze, apoi se întoarse cu spatele la mine. Haide. Luciano așteaptă.

În loc de frică, simțeam acum o dorință sălbatică să-i ard un picior în spate, să o lovesc atât de tare încât să-l lipesc de perete, să-i aud oasele nasului troasnind

în urma impactului. Nu era de mirare că Luc era atât de rece și distant când l-am cunoscut. Cu așa o mamă, nu avea cum să fie altfel. Mi-am controlat impulsul de-a o lovi, căci știam că nu mă va ajuta nici pe mine, nici pe Luc. Nu avea să ducă la nimic bun. Așa că am urmat-o pe hol. Păseam în picioarele goale pe cimentul rece, iar senzația mă făcea să mă înfior. Tremuram, dorindu-mi să-mi fi dat și ceva de încălțat. Știam însă că nu avea sens să mă aștept la ceva bun din partea acestor oameni. Holul era, de fapt, un corridor din ciment, luminat pe alocuri de becuri puternice. La ieșirea din celulă stătea o persoană îmbrăcată în negru și cu acea însăși măști venetiană albă. Îi vedeam doar ochii mici și reci. Privirea mă înfioră, iar spaima de mai devreme puse iar stăpânire pe mine. Mama lui Luc i se adresă în italiană, iar silueta se îndepărta și în curând fu înghițită de întunerericul de la capătul holului.

- Tine pasul cu mine, mormăi mama lui Luc și pornește pe urmele lui, cu tocurile țăcănd pe podeaua din ciment.

Stomacul mi se strânse, dar am urmat-o în tăcere, privind fiecare ușă pe lângă care treceam, căutând și cel mai mic semn că Luc să-ar afla dincolo de vreuna. Însă, în afară de zgomotul pașilor, pe hol nu se auzea nimic. Nimic nu-mi indica în vreun fel că Luc să-ar fi aflat prin apropiere. Ne-am oprit la capătul corridorului, în dreptul unei uși vechi, arcuite, din oțel. Mi-am ținut răsuflarea, așteptând și rugându-mă ca priveliștea pe care urma să o văd de celalaltă parte a ușii să nu mă marcheze pe viață.

Numai că în loc de o celulă dedicată celor mai străni plăceri sexuale - căci asta mă așteptam să văd -, în față mea apăru o încăpere elegantă, ca un salonaș de primire, cu fotolii din piele și un covor roșu și gros care îmi mângâia tăpile. Pereții erau plini cu rafturi de cărți, iar pe tavan și deasupra ușilor erau muluri complicate din lemn închis la culoare. În capătul camerei era o scară interioară spiralată, cu o balustradă atent lucrată.

Atunci m-am gândit că eram, probabil, într-un conac. Ușa din oțel se închise cu zgomot, iar mama lui Luc mă îndemnă să merg mai departe. M-am întors să privesc înapoi, spre ușă, și am văzut cum individul în negru trăgea în față ei un raft cu cărți, pentru a o ascunde vederii. Apoi se așeză în dreptul raftului, privindu-mă cu acei ochi de gheăță. Am înghicit în sec, întrebându-mă oare cine se ascundea sub acea deghizare. Se vedea din privirea lui că nu mă plăcea. Dar nu eram sigură dacă nu mă plăcea pentru că mă cunoștea personal sau, pur și simplu, din răutate.

- Natalie! șuieră mama lui Luc.

M-am întors. Era deja la capătul scării și îmi făcea semn să o urmez. Am grăbit pasul și, cu inima cât un purice, am ajuns lângă ea, pe trepte. Nu eram cătușii de puțin încântată, nu-mi plăcea ideea că mă conduce într-un loc necunoscut și, cel mai probabil, primejdios, dar, în același timp, nu puteam nega că mă bucuram să stau cât mai departe de silueta în negru.

- Ascultă-mă cu atenție, îmi spuse ea în timp ce urcam scara spiralată. Suntem în întârziere pentru că ți-a luat atât de mult să-ți revii. Când o săl vezi pe Luciano, fă tot ce poți ca să știe că ai sosit. Să nu te-agăți dacă îl vezi un pic distras. Nevestele din familia Salvatici trebuie să se învețe cu distracții de tot felul.

Nu aveam nici cea mai vagă idee la ce se referea, dar nu eram proastă să-i pun întrebări. Mi-era clar că încerca din nou să mă înjosească. Am strâns din dinți și am urmat-o până la etajul următor, apoi pe un culoar lung decorat, de data asta, cu superbe coloane din marmură, picturi alese și lumini atent plasate. Am luat-o la dreapta, apoi la stânga și din nou la dreapta, până am ajuns în dreptul unei uși enorme din lemn. Ea a bătut la ușă, o singură dată, ușa să deschis și am intrat amândouă într-un spațiu întunecat. Inima îmi bătea să-mi sară din piept. Încăperea nu era mare, și aveam senzația că era drapată în catifea, căci îi simțeam atingerea. În față se vedea o lumină care îmi permitea să disting câteva

siluete așezate pe scaune. Pe măsură ce înaintam, mi-am dat seama că eram într-un fel de balcon care dădea spre un spațiu vast, aflat dedesubt. Ușa se închise în spatele meu, făcându-mă să tresar. Am privit în jur. De-o parte și de cealaltă a ușii stăteau două siluete în negru, purtând acele înfiorătoare măști venețiene. Nimeni nu ar fi putut trece de ele, dacă ar fi dorit să părăsească brusc încăperea. Simțeam cum nivelul de adrenalina crește. Am vrut să dau înapoi și mi-am dat seama că eram pe un fel de treaptă.

- Natalie! șuieră iar mama lui Luc.

M-am infiorat și m-am întors spre ea. Era la trei trepte în spatele meu, lângă scaune și lângă o balustradă.

- Pe aici! Mi-a făcut semn, indicând direcția spre care trebuia să iau. Nu mai trage de timp!

Îmi simțeam inima în gât. M-am apropiat încet. Auzeam fel și fel de sunete. Păreau incantații. și zgomote de lanțuri. și un geamăt prelung, slab, pe care l-am recunoscut vag. Pe măsură ce mă apropiam, zgomotele devineau tot mai intense. Mâinile îmi tremurau deja, căci nu voiam să văd ce se petrece dincolo de acea balustradă. Mi-am strâns mâinile în jurul taliei și am început să mă legă ușor, spunându-mi că totul avea să fie bine, că acea femeie încerca doar să mă sperie, că Luc nu era acolo, dincolo de acel balcon, și că nu îi faceau rău. Mâna ei rece mi-a cuprins încheietura, și m-a tras spre marginea balustradei.

- Ți-am spus, draga mea, că Luciano te aşteaptă. Uite, convinge-te.

Mă strângea extrem de tare, și am scos un suspir slab. Însă când am văzut ce se petrecea în camera de jos, am făcut ochii mari și am simțit cum îmi îngheăț sângalele în vene.

Era un fel de sală de bal, o sală circulară cu covorare roșii ca sângale și coloane uriașe care se înălțau spre tavan. Jos, în mijloc, siluete în negru, cu măști albe, erau așezate în cerc, dar nu ele îmi atrăseseră atenția. Nu ele îmi ridicaseră stomacul în gât. Imaginea care